

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 9C/132/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716206702
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Lehotský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2017:6716206702.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudcom JUDr. Jurajom Lehotským v spore žalobcu : T.. M. Y., G.. XX.XX.XXXX, K. Q. XXX/XX, XXX XX C., občan SR, právne zast.: JUDr. Martina Mészáros Bariaková, advokátka so sídlom Bystrický rad 453/77, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálna prokuratúra SR, IČO: 00 166 481, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, doručovacia adresa: Okresná prokuratúra Zvolen, Trhová 7, 960 19 Zvolen, o zaplatenie 1.970,45 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.970,45 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 24.05.2016 až do zaplatenia, v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 107,89 € na bankový účet právneho zástupcu žalobcu T.: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, do 3 (troch) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojím žalobným návrhom doručeným na tunajší súd dňa 31.05.2016 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie celkovej sumy 1.970,45 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.970,45 € od 24.05.2016 až do zaplatenia, ako aj sa domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 107,89 € na bankový účet právneho zástupcu žalobcu, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Tak isto sa žalobca svojím žalobným návrhom domáhal aj náhrady trov konania. Vo svojom žalobnom návrhu žalobca uviedol, že uznesením zo dňa 29.05.2014 vydaným povereným príslušníkom Policajného zboru mu bolo postupom podľa § 206 ods.1 Zák. č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku (TP) vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Zák. č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu odôvodnenú sťažnosť, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia a uloženia príkazu poverenému príslušníkovi PZ vo veci znova konať a rozhodnúť, nakoľko mal jednoznačne zato, že uznesenie o vznesení obvinenia nemalo žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a preto bolo nezákonné. O podanej sťažnosti podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen tak, že uznesením zo dňa 02.07.2014 postupom podľa § 193 ods.1 písm. c/ TP jeho sťažnosť ako nedôvodnú zamietla. Následne nato prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen podala dňa 04.11.2014 na Okresný súd Zvolen obžalobu pre spáchanie trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona.

2. Okresný súd Zvolen rozsudkom sp.zn. 4T/54/2014-391 zo dňa 07.05.2015 rozhodol tak, že žalobcu spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ TP oslobodil. Proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného

súdu Zvolen podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici tak, že rozsudkom sp.zn. 2To/82/2015 zo dňa 10.11.2015 zrušil rozsudok prvostupňového súdu a rozhodujúc sám podľa § 322 ods.3 TP ho oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm.b/ TP. Žalobca vo svojom žalobnom návrhu poukázal na zákonné ustanovenia § 3 ods.1 Zákona č.514/2003 Z.z., § 3 ods.2, § 5 ods.1, § 5 ods.3 toho istého zákona. Ďalej poukázal na Článok 46, ods.3 Ústavy SR. Pre zodpovednosť štátu za škodu tak, ako ustanovuje zákon č. 514/2003 Z.z. zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa vyžaduje kumulatívne splnenie troch predpokladov, ktorými sú : 1. Existencia nezákonného rozhodnutia, 2. Vznik škody, 3. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že proti žalobcovi bolo od 29.05.2014 (uznesenie o vznesení obvinenia) do 10.11.2015 (právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici) t.j. cca 1,5 roka vedené absolútne nedôvodné trestné stíhanie. Počas celého trestného konania žalobca zotrval na svojom jednoznačnom stanovisku o tom, že skutok tvrdený obžalobou nespáchal, rovnako zotrval na svojich výpovediach a tieto nemenil. Zatiaľ čo ho prvostupňový súd oslobodil z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a/ TP, odvolací súd jednoznačne konštatoval, že skutok sa síce stal, avšak nie je trestným činom, nakoľko bolo preukázané, že žalobca konal v rámci nutnej obrany. V zmysle vyššie uvedeného bolo uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 29.04.2014 ČVS:ORP-177/ZV-ZV-2014 nezákonným rozhodnutím, ktoré nikdy nemalo byť vydané a ktorého vydaním žalobcovi bola spôsobená škoda. Na vydanie takéhoto rozhodnutia nikdy neboli splnené zákonné predpoklady, ani dôkazná situácia neodôvodňovala vydanie predmetného rozhodnutia. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie § 6 ods.2 Zákona č. 514/2003 Z.z. Zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci v citovanom ustanovení vyjadruje požiadavku, aby nezákonné rozhodnutie bolo poškodeným napadnuté riadnym opravným prostriedkom. Riadnym opravným prostriedkom proti uzneseniu o vznesení obvinenia je v zmysle § 185 ods.1,2 TP sťažnosť. Tak, ako je už uvedené vyššie, prostredníctvom svojho obhajcu žalobca proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť podal. Podaním tejto sťažnosti je teda v plnom rozsahu splnená podmienka požadovaná v ustanovení § 6 ods.2 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Žalobca ďalej poukázal na zákonné ustanovenie § 6 ods.1 Zákona č. 514/2003 Z.z. Ďalším predpokladom je, aby vydané rozhodnutie, ktorým došlo k vzniku škody bolo príslušným orgánom zrušené, prípadne zmenené. Skutočnosť, že zákonnú podmienku zrušenia, resp. zmenenia zákonného rozhodnutia podľa citovaného § 6 ods.1 je nutné vykladať extenzívne potvrdzuje aj konštantná judikatúra Najvyššieho súdu SR. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4M Cdo/15/2009. Z vyššie uvedených skutočností je nepochybné, že rozhodnutie prvostupňového súdu v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený má rovnaké dôsledky, ako keby bolo uznesenie o vznesení obvinenia pre nezákonnosť zrušené. Z oslobodzujúceho rozsudku de jure vyplýva, že vznesenie obvinenia voči osobe žalobcu nikdy nebolo zákonne opodstatnené, nikdy nemalo byť vydané a preto ak následkom vydania tohto rozhodnutia vznikla škoda, je ústavnou povinnosťou štátu nahradiť poškodenému takto vzniknutú škodu. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, právne relevantné je len to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. V opačnom prípade by fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na túto osobu treba hľadieť ako na nevinnú. Ďalej žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1Cdo/53/93. Na základe vyššie uvedeného má žalobca jednoznačne za preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 29.05.2014 ČVS:ORP-177/ZV-ZV-2014 bolo nezákonným rozhodnutím, ktoré bolo ako nezákonné zrušené oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 4T/54/2014-391 zo dňa 07.05.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 2To/82/2015 zo dňa 10.11.2015. V rámci trestného konania si žalobca zvolil obhajcu B.. B. K., ktorému za obhajobu v trestnom konaní trvajúcu do 28.09.2014 uhradil sumu vo výške 591,46 € a to na základe faktúry č.SA-12/2014. Následne v prebiehajúcim trestnom konaní žalobca zmenil svojho obhajcu tak, že počnúc dňom 30.09.2014 ho obhajovala JUDr.Martina Mészáros Bariaková. Tejto za obhajobu uhradil sumu vo výške 1.090,99 € a to na základe faktúry č. 16025. Vyššie uvedené faktúry boli vystavené v súlade s § 12 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. Okrem toho v súvislosti s trestným konaním žalobca uhradil O.. M. C. sumu vo výške 288,- € za vyhotovenie znaleckého posudku č. 5/2014, ktorý sa použil ako dôkaz na obranu žalobcu v trestnom konaní. Ďalej žalobca poukázal na zákonné ustanovenia § 17 ods.1, § 18 ods.1 a § 18 ods.3 Zákona č. 514/2003 Z.z. Zaplatenie odmeny znalkyne, jej hotových výdavkov a cestovného v súvislosti s vyhotovením znaleckého posudku, uhradením faktúry č. SA-12/2014 a faktúry č. 16025 za obhajobu v trestnom konaní, ktoré bolo vedené na podklade nezákonného rozhodnutia

predstavuje priamu majetkovú škodu, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 29.05.2014. Náhrada škody podľa § 18 Zákona č. 514/2003 Z.z. priamo zahŕňa aj náhradu trov konania a trov obhajoby v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané. Výška priamej majetkovej škody, ktorá žalobcovi v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla je riadne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná vystavenými a žalobcom uhradenými faktúrami a predstavuje sumu v celkovej výške 1.970,45 €. V prípade, ak by nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia nebolo vydané, prípadne by bolo na základe podanej sťažnosti zrušené ako nezákonné, nebolo by z jeho strany nutné zvoliť si obhajcu na dôslednú obhajobu jeho práv a teda trov obhajoby, ako aj hotových výdavkov by bez nezákonného rozhodnutia neboli vznikli. V prípade obhajoby v trestnom konaní, kde v zmysle vyššie citovaného judikátu Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1Cdo/53/93 je úplne irelevantné, či ide o obhajcu ustanoveného alebo zvoleného, sú jednotlivé úkony vykonané obhajcom na účelnú ochranu obvineného podmienené úkonmi a rozhodnutiami orgánu činného v trestnom konaní, ktorými sa konanie realizuje. Nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia vyvolalo povinnosť obhajcu vykonať procesné úkony smerujúce k odstráneniu nežiadúcich právnych dôsledkov pre žalobcu, ktoré by v prípade nezákonného rozhodnutia a postupu orgánov prípravného konania neboli potrebné. Nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia bolo jedinou príčinou vzniku trov za úkony obhajoby v záujme žalobcu. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že vynaložené náklady na úkony obhajoby, ako aj hotové výdavky v súvislosti s vyhotoveným znaleckým posudkom sú v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, nakoľko boli týmto rozhodnutím vyvolané a za takto vzniknutú škodu zodpovedá štát podľa ustanovení zákona č.514/2003 Z.z. Žalobca ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČSR, sp.zn. 1Cz/41/90. Žalobca ďalej poukázal na zákonné ustanovenie § 15 ods.1, § 4 ods.1 písm. f/ Zákona č. 514/2003 Z.z. Ďalej poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 14.10.2015 sp.zn. 8Cdo/289/2014. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne zaslal príslušnému orgánu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 24.02.2016. Príslušný orgán jeho žiadosť prevzal dňa 26.02.2016. Dňa 23.05.2016 žalobcovi Generálna prokuratúra SR, ako príslušný orgán na prerokovanie jeho nároku zaslala podanie zo dňa 17.05.2016, ktorým mu oznámila, že jeho žiadosti nevyhovie, nakoľko podľa jej názoru bolo jeho trestné stíhanie v súlade so zákonom. Generálna prokuratúra SR uviedla, že konanie orgánov činných v trestnom konaní považuje za správne, čoho dôsledkom bolo legitímne vedené trestné konanie proti jeho osobe. V tejto súvislosti poukázala aj na nález Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 163/2013 z ktorého vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Okrem toho zovšeobecnenie uvedeného rozhodnutia by znamenalo to, že nezákonne trestne stíhaná osoba by nikdy nemala nárok na náhradu škody. S uvedeným výkladom citovaného nálezu Ústavného súdu SR sa žalobca nemohol stotožniť a vzhľadom na jeho obsah, kde sa riešilo premlčanie nároku na náhradu škody v súvislosti so skutkovým vymedzením dôvodu vzniku škody (nezákonná väzba verzus nezákonné rozhodnutie) žalobca je toho názoru, že toto rozhodnutie nemožno paušalizovať. Konštantná judikatúra všeobecných súdov SR, najmä Najvyššieho súdu SR je jednotná v tom, že samotné rozhodnutie súdu, ktorým je obžalovaný spod obžaloby oslobodený má za následok nezákonnosť trestného stíhania, resp. nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, čo priamo zakladá nárok na náhradu vzniknutej škody proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4Cdo/183/2009. Okrem toho vzniknutá škoda by nedosahovala takúto výšku v prípade, ak by poverený príslušník PZ vyhovel návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania v prípravnom konaní zo dňa 06.10.2014, resp. trestné konanie by podľa jeho názoru bolo s rovnakým záverom zastavené už v prípravnom konaní. Vzhľadom nato, že žalobca so štátom, ktorý v tomto prípade koná prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR predbežne prerokoval jeho žiadosť na náhradu škody. Mal zato, že je splnená zákonná podmienka nato, aby sa so svojim nárokom obrátil na príslušný súd. Žalobca vo svojom žalobnom návrhu ďalej poukazoval na zákonné ustanovenia § 517 ods.2 a § 563 Občianskeho zákonníka. Na základe toho, že sa žalovaný dostal so splnením svojho peňažného dlhu do omeškania žalobca požadoval aj zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške. Úroky z omeškania si uplatňoval od 24.05.2014, t.j. odo dňa po dni, kedy mu bolo príslušným orgánom oznámené, že jeho nárok uspokojený nebude. Žalobca poukázal v súvislosti s tým, na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 8Co/355/2013. V zmysle § 121 ods.3 Zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka si žalobca touto žalobou uplatňoval aj sumu vo výške 107,89 € ako náhradu nákladov súvisiacim s predbežným prerokovaním jeho žiadosti o náhradu škody pred príslušným orgánom. Výška sumy je určená v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. a predstavuje

jeden úkon právnej služby vypočítaný z tarifnej hodnoty uplatňovanej pohľadávky, t.j. zo sumy 1.970,45 €. Výška jedného úkonu právnej služby je teda 81,33 € + 8,58 € režijný paušál + 20 % DPH. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/355/2013. Z týchto dôvodov žalobca podal žalobu na súd.

3. K žalobnému návrhu sa vyjadril žalovaný, za ktorého v konaní konala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že žalobca si žalobou uplatňuje nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pričom z podanej žaloby je zrejmé, že za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Zvolen, ČVS:ORP-177/ZV-ZV-2014 zo dňa 29.05.2014. Týmto uznesením bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona. Sťažnosť žalobcu zo dňa 10.06.2014 proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietla Okresná prokuratúra Zvolen uznesením 2Pv/130/14-6611-9 zo dňa 02.07.2014. Pre uvedený prečin podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen dňa 04.11.2014 na Okresný súd Zvolen obžalobu. Okresný súd Zvolen rozsudkom 4T/54/2014 zo dňa 07.05.2015 žalobcu spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Proti oslobodzujúcemu rozsudku podala prokurátorka odvolanie na základe ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp.zn. 2To/82/2015 zo dňa 10.11.2015 rozhodol, že rozsudok Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 4T/54/2014 zo dňa 07.05.2015 zrušil a obžalovaného podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby za skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona, lebo skutok nie je trestným činom. Dňa 26.02.2016 podal žalobca na Generálnu prokuratúru SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Generálna prokuratúra SR zo dňa 17.05.2016 oznámila písomne advokátke JUDr. Martine Mészáros Bariakovej, že jej žiadosť, ktorú podala v prospech klienta bola odmietnutá bez ďalších opatrení. V bode II. žaloby žalobca uvádza, že zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci v § 6 vyjadruje požiadavku, aby nezákonné rozhodnutie bolo poškodeným napadnuté riadnym opravným prostriedkom. Riadnym opravným prostriedkom proti uzneseniu proti vzneseniu o vznesení obvinenia je v zmysle § 185 ods.1, ods.2 Trestného poriadku sťažnosť. Túto sťažnosť v trestnom konaní podal, čím bola splnená podmienka ustanovenia § 6 ods.2 Zákona č. 514/2003 Z.z. a z toho vyplýva, že žalobca za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen, sp.zn. 2Pv 130/14/6611-9 z 02.07.2014, ktorým zamietla sťažnosť obvineného. Nezákonnosť tohto rozhodnutia žalobca odvodzuje z toho, že bol spod obžaloby oslobodený, pričom poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 M Cdo/15/2009 s tým, že k systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dôjsť k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobený začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Žalovaný mal zato, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo v mene štátu vedené legitímne, pričom štátu nie je možné uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Toto tvrdenie žalovaný oprel o názor Ústavného súdu SR z 13.11.2013 sp.zn. II. ÚS 163/2013-50 z ktorého vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Vzneseniu obvinenia predchádzalo začatie trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods.1 Trestného poriadku uznesením z 21.02.2014. K vzneseniu obvinenia došlo až v čase, keď bolo zrejmé, že poškodený v trestnom konaní mal po útoku na jeho osobu zo strany žalobcu zranenia, ktoré si podľa znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia - M.. A. Q. T. vyžiadali práceneschopnosť a dobu liečenia v trvaní 3-4 týždňov. Počas celého prípravného konania žalobca svoju vinu popieral. Priznal však, že ku konfliktu s poškodeným došlo, avšak ako útočníka označil poškodeného. Okrem iného viditeľné zranenie potvrdila aj svedkyňa v trestnom konaní Ing. Sabatková. Zistené skutočnosti po začatí trestného stíhania vo veci tak dostatočne odôvodňovali záver, že skutok sa stal, tento je trestným činom a tento spáchala určitá osoba a preto v súlade s ustanovením § 206 ods.1 Trestného poriadku bolo žalobcovi vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví, z ktorého dôvodu aj dozorujúca prokurátorka sťažnosť ako nedôvodnú zamietla. Vyšetrenie bolo ukončené dňa 27.10.2014 návrhom na podanie obžaloby na obvineného, t.j. žalobcu a následne prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen podala dňa 04.11.2014 na Okresný súd Zvolen obžalobu. Okresný súd Zvolen na hlavnom pojednávaní dňa 07.05.2015 rozsudkom sp.zn.4T/54/2014 obžalovaného spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že nemožno jednoznačne vyvodit'

záver, že sa skutok stal spôsobom uvedeným v obžalobe. Po podaní odvolania rozhodoval vo veci Krajský súd Banská Bystrica dňa 10.11.2015, kedy pod sp.zn. 2To/82/2015 rozsudkom zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu a obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Krajský súd mal za preukázané, že sa skutok stal a teda, že došlo k fyzickému konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným, pričom však nemožno vylúčiť obranu obžalovaného, že v podstate zranenia spôsobil pri obrane svojej osoby. Jeho obrana nebola celkom zjavne neprimeraná útoku poškodeného a tým došlo k naplneniu znakov nutnej obrany, ako okolností vylučujúcej trestnosť. Z uvedeného vyplýva, že postup orgánov činných v trestnom konaní policajta a dozorujúcej prokurátorky v danej veci boli v súlade so zákonom. Zaistené dôkazy dostatočne odôvodnili záver, že žalobca svojim konaním sa dopustil prečinu a preto mu bolo v súlade s ustanovením § 206 ods.1 Trestného poriadku vznesené obvinenie. Usvedčovaný bol výpoveďou poškodeného, lekárskymi správami, ako aj znaleckým posudkom k zraneniam poškodeného. Nakoniec aj odvolací súd vo svojom rozsudku dospel k záveru, že skutok sa stal, avšak konanie žalobcu vyhodnotil ako nutnú obranu. Touto okolnosťou sa žalobca v prípravnom konaní nebránil, len stále tvrdil, že sa uvedeného skutku nedopustil. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca v žalobe, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné, pretože bol spod obžaloby oslobodený nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Zákonnosť trestného stíhania nie je možné posudzovať len podľa konečného výsledku trestného konania. Zákonnosť jednotlivých rozhodnutí v trestnom konaní sa posudzuje s prihliadnutím nato, v ktorom štádiu trestného konania boli vydané a aká bola v čase ich vydania dôkazná situácia. Podľa § 234 ods.1 veta prvá Trestného poriadku, ak výsledky vyšetrovania, alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd prokurátor podá obžalobu príslušnému súdu. S poukazom na uvedené prokuratúra v trestnej veci žalobcu nevydala žiadne také rozhodnutie, ktoré by bolo možné považovať za nezákonné rozhodnutie podľa § 6 ods.1 Zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca v žalobe nepreukázal, že v trestnom konaní, ktoré bolo proti nemu vedené bolo vydané nezákonné rozhodnutie, resp. žeby niektorý z orgánov činných v trestnom konaní postupoval v rozpore so základnými zásadami trestného konania vyjadrenými v § 2 Trestného poriadku. Postup vyšetrovateľa, aj postup prokuratúry bol v štandardných medziach zákona a uznesenie o vznesení obvinenia, ani uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia neboli zrušené zákonom určeným postupom podľa § 363 a nasledujúcich trestného poriadku, aj keď bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Aj keď je zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím objektívna a nie je možné sa jej zbaviť, a je pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 musia byť kumulatívne splnené tieto podmienky: 1. Existencia nezákonného rozhodnutia (nesprávneho úradného postupu), 2. Vznik škody, 3. Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak čo i len jedna z týchto podmienok nie je splnená náhradu škody nie je možné priznať. V tejto veci absentuje splnenie hneď prvej, z vyššie uvedených podmienok. Základným predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je preukázanie toho, že škoda bola spôsobená v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia. Keďže v tejto veci neexistuje právny titul (právny základ) pre uplatnený nárok, nebolo preukázané nezákonné rozhodnutie, žaloba je v celom rozsahu nedôvodná a žalovaný ju navrhol zamietnuť.

4. Žalobca sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného a vo svojom písomnom vyjadrení okrem iného uviedol, že v prvom rade má zato, že žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza a rozoberá skutočnosti, ktoré nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu a nemôžu byť predmetom dokazovania v tomto konaní a to predovšetkým skutočnosť, či uznesenie o vznesení obvinenia voči osobe žalobcu bolo, alebo nebolo zákonné. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/250/2010 zo dňa 03.10.2011. Ďalej poukázal na judikát Najvyššieho súdu ČR, č. 35/1991. S poukazom na vyššie citovaný judikát, ako aj na rozhodnutia súdov citované v jeho žalobe (NS SR, sp.zn. 4 M Cdo/15/2009, NS SR, sp.zn. 1Cdo/53/93 je nepochybné, že na základe dlhoročnej konštantnej judikatúry súdov najvyššej inštancie uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonným rozhodnutím, ktorého nezákonnosť vyplýva z tej skutočnosti, že bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici spod obžaloby oslobodený, čo zakladá jeho nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré bolo proti žalobcovi nezákonne vedené.

5. Pokiaľ žalovaný poukazuje na nález Ústavného súdu SR, II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, tak k tomu žalobca uviedol, že sa plne stotožňuje s názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici vyjadreného v rozsudku sp.zn. 13Co/935/2015 zo dňa 19.01.2016. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca má zato, že uznesenie o vznesení obvinenia v danom prípade v spojení s uznesením Okresného prokurátora o zamietnutí sťažnosti žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia na podklade, ktoré sa

začalo viesť a pokračovalo trestné konanie konkrétne voči žalobcovi, ktoré bolo následne prokurátorom zastavené podľa § 215 ods.1 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie, veci sú nezákonnými uzneseniami na podklade ktorých možno konštatovať, že štátu vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi škodu, ktorá mu preukázateľne vznikla v príčinnej súvislosti s nimi. Ďalej žalobca poukázal na článok 2/ ods. 2 Civilného sporového poriadku. V súvislosti s citovaným rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 13Co/935/2015, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia výstižne a podrobne vysporiadal s ojedinelým protichodným právnym názorom Ústavného súdu SR ohľadom otázky nezákonnosti rozhodnutia orgánu štátnej správy, ktoré zakladá nárok na náhradu škody voči štátu a navyše vysloveným skutkovo a právne odlišnej veci, ako aj s poukazom na citované zákonné ustanovenie v článku II. ods.2 Civilného sporového poriadku žalobca má zato, že v záujme zachovania právnej istoty je nutné, aby súd pri svojom rozhodovaní v tomto konaní rešpektoval dlhoročne ustálenú rozhodovaciu prax NS SR, z ktorej vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia za situácie, že trestné stíhanie bolo právoplatne skončené, či už zastavením trestného stíhania, alebo oslobodením spod obžaloby (s výnimkou situácie podľa § 8 ods.6 písm. g/ Zákona č. 514/2003 Z.z.) nezákonným rozhodnutím, ktoré zakladá nárok na náhradu škody voči štátu.

6. Žalovaný na predmetné písomné vyjadrenie žalobcu reagoval svojim ďalším písomným podaním, v ktorom okrem iného uviedol, že žalovaná strana sa pridŕža svojho prvého vyjadrenia. Na protivyjadrenie žalovaného si dovoľujú poukázať a osobitne zvýrazniť názorový posun v rozhodovacej praxi, konkrétne sa jedná o rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov c/a Česká republika (sťažnosť č.57404/08) z 20.06.2013. Ten konštatuje, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, bol vo všeobecnom záujme a bol primeraný. Musí teda predstavovať spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami na ochranu základných práv jednotlivca. V podmienke zákonnosti uvádza, že v prejednávanej veci nič nenasvedčuje, žeby vyšetrovateľ, prokurátor a súd ustanovenia trestných kódexov uplatnili zjavne nesprávne, alebo takým spôsobom, aby dosiahli svojvoľné závery. Neexistuje ani žiadna známka toho, žeby príslušné ustanovenia, podľa ktorých orgány činné v trestnom konaní postupovali, neboli dostupné, presné a predvýdateľné. EŠLP ďalej konštatoval, že dôkazné požiadavky, ktoré je treba splniť, aby mohla byť osoba uznaná vinnou sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je treba splniť, aby mohla byť osoba trestne stíhaná. Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia do odsúdenia. Žalovaný naďalej zotrvával na názore, že nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia pre uplatnenie náhrady škody, nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia v tejto veci nie je takýmto rozhodnutím. Na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady. V danom okamihu trestné konanie, vzhľadom na zabezpečené dôkazy existovala pravdepodobnosť spáchania stíhaného skutku osobou žalobcu a preto nebolo v konaní o sťažnosti príslušným prokurátorom, ako nadriadeným orgánom zrušené obvinenie pre nezákonnosť. Vydaním uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku v zmysle ktorých aj podľa citovaného rozsudku EŠLP postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin, že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou. Toto potvrdil aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že skutok sa stal avšak nie je trestným činom, pretože konanie obvineného žalobcu vyhodnotil ako nutnú obranu. Preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania pred súdom. Práve v dôsledku existencie dvoch skupín protichodných dôkazov odvolací súd rozhodol o oslobodení spod obžaloby avšak z dôvodu toho, že konanie obžalovaného posudzoval ako nutnú obranu, pričom konštatoval, že ku skutku, za ktorý bolo vedené trestné stíhanie, nedošlo. V nadväznosti na uvedené neobstojí ani tvrdenie právnej zástupkyňi žalobcu, ktorá vychádza zo staršej rozhodovacej činnosti NS SR a to z toho dôvodu, že už tento názor je aktuálne prekonaný odlišnou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, ktoré zamietajú žaloby na náhradu škody, pretože nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ktorým má byť uznesenie o vznesení obvinenia vydané v konaní, ktoré bolo skončené oslobodením spod obžaloby. Poukázal pritom na rozsudky OS Bratislava I., sp.zn. 10C/191/2014-185 z 19.10.2016, sp.zn. 25C/110/2012 z 20.10.2016, sp.zn. 8C/10/2013 z 15.10.2015 a tiež OS Banská Bystrica, sp.zn. 8C/123/2016 z 28.09.2016, pričom žalovaný tieto rozsudky súdu nepredložil a nepreukázal, že sa stali aj právoplatnými.

7. Žalovaná namietala existenciu objektívnej zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie, ako to uvádza právna zástupkyňa vo svojom vyjadrení, ale žalovaná strana dôrazne popiera primárnu

existenciu nezákonného rozhodnutia, ktoré má byť v dôsledku oslobodenia spod obžaloby uznesenie o vznesení obvinenia. Z tohto dôvodu žiadajú žalobu zamietnuť.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s prednesom právnej zástupkyne žalobcu, oboznámením sa s prednesom zástupcu žalovaného, ako aj oboznámením sa s uznesením Obvodného oddelenia PZ Zvolen, ČVS:ORP-177/ZV-ZV-2014 zo dňa 29.05.2014, sťažnosťou voči tomuto uzneseniu, uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen č.k. 2Pv 130/2014/6611-9 zo dňa 02.07.2014, rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T/54/2014-391, rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 2To/82/2015, faktúrami, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, doručenkou, listom Generálnej prokuratúry SR zo dňa 17.05.2016, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

9. Súd z prednesu právnej zástupkyne žalobcu zistil, že sa pridrižiava písomne podaného žalobného návrhu, ako aj ich písomných vyjadrení. Na základe vykonaného dokazovania žiadala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi sumy 1.970,45 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 24.05.2016 až do zaplatenia, ako aj sa domáhali zaplatenia sumy 107,89 € na účet právneho zástupcu žalobcu a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Tak isto sa domáhali aj náhrady trov konania. Ďalej k veci uviedla, že pokiaľ žalovaný poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov c/a Česká republika, tak tu by chcela poukázať, že po preštudovaní tohto rozhodnutia dospeli k záveru, že sa týka úplne inej problematiky súvisiacej s prepadnutím majetku ako peňažnej záruky za väzbu. Tak isto poukázala nato, že čo sa týka rozhodnutí na ktoré poukazuje žalovaný vo svojom vyjadrení ohľadne okresných súdov, tak im sa nepodarilo vyhľadať tieto rozhodnutia a majú zato, že doteraz nie sú právoplatné. Z týchto dôvodov v celom rozsahu sa pridrižovala ich vyjadrenia a žiadali žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovieť.

10. Súd z prednesu zástupcu žalovaného zistil, že sa pridrižujú ich písomných vyjadrení a žiadajú návrh v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na tú skutočnosť, že žalobca v trestnom konaní od počiatku tvrdil, že predmetný skutok nespáchal s tým, že by chceli poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v trestnom konaní z ktorého vyplynulo, že skutok sa stal, ale žalobca konal v nutnej obrane, a teda majú zato, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia bolo zákonné a žalobca nepreukázal nezákonnosť tohto rozhodnutia. Z týchto dôvodov žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

11. Z uznesenia Obvodného oddelenia Policajného zboru Zvolen zo dňa 29.05.2014 ČVS:ORP-177/ZV-ZV-2014 mal súd preukázané, že ním bolo podľa § 206 ods.1 Trestného poriadku vyšetrovateľom policajného zboru vznesené obvinenie žalobcovi za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 16.01.2014 v čase okolo 13,00 h vo Zvolene na ulici Jesenského 15, v kancelári spoločnosti Technický a skúšobný ústav stavebný, n.o. Bratislava, Studená 3, pobočka Zvolen, Jesenského 15 fyzicky napadol poškodeného M. I., G.. XX.XX.XXXX, E. K. K. K., A. XXXX/X tým spôsobom, že ho rukou strčil do pleca v dôsledku čoho prepadol zozadu a chrbtom a hlavou narazil do nábytku kancelárie, následne ho uchopil rukami za odev v oblasti hrudníka, na čo mu poškodený chytil ruky aby sa vyslobodil, a na to ho prvou rukou päťou udrel do hlavy, ľavej čelovej časti, následne ho obopol rukami okolo hrudníka a snažil sa ho zhodiť na zem a pri tomto poškodení narážal do zariadenia kancelárie, kde v dôsledku zápasu bol prevážený dozadu a spadol na podlahu chrbtom aj hlavou spolu s ním, pretože ho držal za odev, po dopade ho priľahol telom a po jeho odstrčení poškodený z kancelárie odišiel a v čase o 16,19 hodine sa podrobil ošetrovaniu vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou F.D. Roosevelta Banská Bystrica, kde lekár zistil viaceré povrchové poranenia hlavy vyvrtnutie a natiahnutie krčne chrbtice, ktoré zranenie si podľa znaleckého posudku súdneho znalca v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológa M.. A. Q. T. vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní 3-4 týždňov. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca ako obvinený prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu sťažnosť, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia. Prokuratorka Okresnej prokuratúry Zvolen uznesením zo dňa 02.07.2014 č.k. 2Pv 130/14/6611-9 sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietla.

12. Súd ďalej z rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T/54/2014-391 zo dňa 07.05.2015 zistil, že Okresný súd Zvolen žalobcu z predmetného skutku oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

13. Súd ďalej z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 2To/82/2015 zo dňa 10.11.2015 zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici týmto rozsudkom zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 4T/54/2014 a rozhodujúc podľa § 322 ods.3 Trestného poriadku žalobcu oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, lebo skutok nie je trestným činom. Z odôvodnenia tohto rozsudku okrem iného vyplýva, že keďže nie je vylúčená obhajoba obžalovaného, že v rozhodnom čase odvracal trvajúci útok na jeho telesnú integritu, pričom jeho obrana nebola celkom zjavne neprímeraná útoku poškodeného, dochádza tak k naplneniu znakov nutnej obrany ako okolnosti vylučujúcej trestnosť. Žalovaný skutok (ktorého priebeh nebol preukázaný tak, ako tvrdí obžaloba) nie je trestným činom a preto obžalovaného je potrebné spod obžaloby oslobodiť v zmysle § 285 písm. b/ Trestného poriadku. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodoval na základe odvolania prokurátorky Okresnej prokuratúry Zvolen.

14. Súd z faktúry č. SA 12/2014 zistil, že touto faktúrou vyfakturoval dodávateľ B.. B. K., advokát, žalobcovi s dátumom splatnosti 28.09.2014 celkovú fakturovanú sumu 591,46 € s tým, že bola zaplatená záloha dňa 10.06.2014 vo výške 300,- €, celkom k úhrade 291,46 € a to za vyúčtovanie trov obhajoby v zmysle § 12 ods.3 písm. a/ Vyhlášky MS SR č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších zmien a doplnkov vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona vedenej Obvodným oddelením Policajného zboru vo Zvolene pod sp.zn. ČVS:ORP-177/ZV-ZV-2014 proti obvinenému T.. M. Y.. Na strane 2/ sa nachádza rozpis položiek, a to : 1./ Odmena podľa § 14 ods.1 vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny: písm. a) - prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom dňa 10.06.2014 60,11 €; písm. b) - písomné podanie na súd, alebo iný orgán vo veci samej dňa 16.06.2014 Návrh dôkazov podľa § 34 ods.1 Trestného poriadku 60,11 €; písm. c) - účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania, alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom pri konaní o dohode a vine a treste pri konaní o zmierní a to za každé začaté 2 hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov: Dňa 17.06.2014 na OO PZ vo Zvolene (dvojúkon) 120,22 € a výsluch obvineného T.. M. Y. v čase od 8,00 h do 9,35 h, výsluch poškodeného M. I. od 9,45 h do 11.35 h, výsluch svedka T.. I. A. od 11,45 h do 12,35 h.; dňa 14.08.2014 na OO PZ Zvolen (dvojúkon) 120,22 € konfrontácia medzi obvineným a poškodeným od 8,00 h do 9.15 h, Konfrontácia medzi obvineným a svedkom T.. I. A. od 9.15 h do 9.40 h., výsluch svedka T.. V. K. od 10,00 h do 10,35 h, výsluch svedka Z. E. od 10.45 h do 11.05 h, výsluch svedka T.. Z. I. od 11,10 h do 11,35 h, dňa 23.09.2014 na OO PZ vo Zvolene: 60,11 € výsluch znalca M.. T. od 8.00 do 8,50 h, účasť na rekonštrukcii v čase od 9,00 h do 9,20 h.; 2/ Odmena podľa § 14 ods.3 - vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny: písm. c) návrhy a sťažnosti vo veciach o ktorých sa rozhoduje na verejnom zasadnutí s výnimkou návrhu na obnovu konania: Dňa 10.06.2014 sťažnosť proti uzneseniu povereného príslušníka OO PZ vo Zvolene 30,05 €; 3./ Náhrady výdavkov podľa § 16 ods.3 (vo výške jedna stotina výpočtového základu): úkony vykonané v roku 2014 - 6 úkonov x 7,21 € 43,26 €; 4./ Náhrada cestovných výdavkov podľa § 16 ods.4 Zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov (vo výške: 0,183 € x počet najazdených km cestou tam a späť): 17.06.2014 cesta zo Žiaru nad Hronom do Zvolena a späť (46 km x 0,183 €) = 8,42 €, 14.08.2014 cesta zo Žiaru nad Hronom do Zvolena a späť (46 km x 0,183 €) = 8,42 €, 23.09.2014 cesta zo Žiaru nad Hronom do Zvolena a späť (46 km x 0,183 €) = 8,42 €. 5./ Podľa § 17 ods.1 - náhrada za stratu času stráveného do miesta a späť, pri úkonoch vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta (1/60 výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu r. 2014 =12,02 €): 17.06.2014 náhrada za stratu času cestou zo Žiaru nad Hronom do Zvolena a späť (2x polhodina) = 24,04 €; dňa 14.08. 2014 náhrada za stratu času cestou zo Žiaru nad Hronom do Zvolena a späť (2x polhodina) = 24,04 € a 23.09.2014 náhrada za stratu času cestou zo Žiaru nad Hronom do Zvolena a späť (2 x polhodina) vo výške 24,04 €, fakturovaná suma spolu 591,46 €.

15. Súd ďalej z Potvrdenky zo dňa 10.10.2014 zistil, že advokát B.. B. K. prijal od žalobcu sumu 291,46 € a to titulom faktúry č. 12/2014.

16. Súd ďalej z Potvrdenky zo dňa 10.06.2014 zistil, že advokát B.. B. K. prijal od žalobcu sumu 300,- € ako zálohu na trovy obhajoby.

17. Súd ďalej z faktúry č. 16025 zistil, že advokátka JUDr. Martina Mészáros Bariaková vyfakturovala touto faktúrou žalobcovi za poskytnutie právnych služieb v trestnej veci vedenej Okresným súdom Zvolen pod sp.zn. 4T/54/2014 celkovú sumu 1.090,99 € s dátumom splatnosti do 19.02.2016, a to za tieto úkony: 1/ Prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom dňa 30.09.2014 vo výške 68,15 €, 2/

Návrh na vykonanie dôkazov OO PZ Zvolen podľa § 14 ods.1 písm. b/ vyhlášky zo dňa 07.10.2014 vo výške 68,15 €, 3/ Výsluch T. W. V. od 8,00 - do 9,20 h podľa § 14 ods.1 písm. c/ vyhlášky -08.10.2014 vo výške 68,15 €, 4/ Návrh na vykonanie dôkazov na OS Zvolen podľa § 14 ods.1 písm. b/ vyhlášky -21.11.2014 vo výške 68,15 €, 5./ Nahliadnutie do spisu na OS Zvolen podľa § 14 ods.1 písm. c/ Vyhlášky - 08.12.2014 vo výške 68,15 €, 6/ Porada s klientom od 09.00 do 10,45 h., podľa § 14 ods.2 písm. a/ vyhlášky - 16.12.2014 vo výške 48,11 €, 7/ Hlavné pojednávanie OS Zvolen od 8,40 - 15,00 h., 17.12.2014 vo výške 128,26 €, 8/ návrh otázok pre znalca podľa § 14 ods.1 písm. b/ vyhlášky vo výške 68,15 €, 9/ Vyjadrenie k sťažnosti na OS Zvolen podľa § 14 ods.3 písm. c/ vyhlášky - 26.01.2015 vo výške 39,27 €, 10/ porada s klientom od 13,10 - 14,25 h podľa § 14 ods.2 písm. a/ vyhlášky - 06.05.2015 vo výške 49,56 €, 11/ Hlavné pojednávanie OS Zvolen od 8,30 - 12,00 h., zo dňa 07.05.2015 vo výške 131,89 €, 12/ Vyjadrenie k odvolaniu na OS Zvolen podľa § 14 ods.1 písm. b/ Vyhlášky vo výške 70,14 €, 13/ Porada s klientom od 9,00 - 9,30 h., podľa § 14 ods.4 písm. a/ vyhlášky - 09.11.2015 vo výške 28,97 €, 14/ Verejné zasadnutie na Krajskom súde v Banskej Bystrici podľa § 14 ods.1 písm. c/ vyhlášky vo výške 70,14 €, 15/ Náhrada za stratu času v zmysle § 17 vyhlášky (Zvolen - Banská Bystrica - Zvolen) - 10.11.2015 vo výške 27,96€; 16/ Náhrada cestovného Zvolen - Banská Bystrica Zvolen - 10.11.2015 vo výške 10,05 €; celková suma bez DPH - 1.013,25 € + DPH k úhrade 1.090,99 €.

18. Súd z Daňového dokladu zistil, že znalkyňa O.. M. C., G. XXX/X, J. vyfakturovala JUDr. Mészáros Bariakovej, advokátke zo Zvolena celkovú sumu 288,- € ako odmenu náhrady hotových výdavkov a náhradu za stratu času za vypracovanie znaleckého posudku č. 5/2014 na žalobcu.

19. Súd z pripojených potvrdení o uskutočnení porady s klientom zistil, že žalobca potvrdzuje uskutočnenie porady s jeho advokátkou, a to dňa 06.05.2015 v čase od 13,10 h do 14,25 h, dňa 16.12.2014 od 9,00 h do 10,45 h dňa 09.11.2015 od 9,00 h do 9,30 h.

20. Súd zo Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mal za preukázané, že žalobca dňa 24.02.2016 podal na Generálnej prokuratúre SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v celkovej výške 1.970,45 €.

21. Súd z oznámenia Generálnej prokuratúry SR Bratislava zistil, že táto oznámila právnej zástupkyňi žalobcu listom zo dňa 17.05.2016, ktorý jej bol doručený dňa 23.05.2016, že ich podaná žiadosť je odmietnutá bez ďalších opatrení. Žiadna zo strán vo veci nenavrholo doplniť dokazovanie.

22. Podľa Článku 46. ods.3 a 4 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, alebo iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

23. Podľa § 3 ods.1,2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

24. Podľa § 4 ods.1 písm. f/ toho istého zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

25. Podľa § 6 ods.1 toho istého zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

26. Podľa § 6 ods.2 toho istého zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

27. Podľa § 6 ods. 3 toho istého zákona ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

28. Podľa § 8 ods.6 písm. a/ toho istého zákona právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

29. Podľa § 15 ods.1, ods.2 toho istého zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

30. Podľa § 16 ods.4 toho istého zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

31. Podľa § 17 ods.1 toho istého zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

32. Podľa § 18 ods.1 toho istého zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

33. Podľa § 18 ods.3 toho istého zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

34. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal uhradenia škody, ktorá mu vznikla z dôvodu nezákonného rozhodnutia uznesenia vyšetrovateľa OR PZ Zvolen o vznesení obvinenia a uznesenia prokuratorky Okresnej prokuratúry Zvolen, o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorá spočívala v nákladoch vynaložených na svoju obhajobu v trestnom konaní prostredníctvom zvoleného obhajcu, keďže žalobca bol rozsudkom tak Okresného súdu Zvolen, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici oslobodený spod obžaloby. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickým a právnickým osobám nezákonným konaním svojich orgánov, ich rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom vyplýva z Článku 46. ods.3 Ústavy Slovenskej republiky a predstavuje integrálnu súčasť práva jednotlivca na súdnu ochranu. Podmienky odškodňovania ustanovuje zákon č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (predtým to bol zákon č.58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinným do 30.06.2004. Predtým, ako súd pristúpil k meritórnemu prerokovaniu nároku žalobcu skúmal, či bola splnená procesná podmienka uplatnenia nároku na náhradu škody na súde, predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že táto podmienka splnená bola s výsledkom, že orgán príslušný na predbežné prerokovanie žalobcovi prostredníctvom jeho právnej zástupkyne oznámil, že ich žiadosť

bola odmietnutá bez ďalších opatrení. Toto oznámenie bolo doručené právnej zástupkyňi žalobcu dňa 23.05.2016.

35. Súd ďalej v konaní mal za to, že v danom prípade je za štát oprávnená a povinná konať Generálna prokuratúra SR, ktorej toto oprávnenie a povinnosť vyplýva z ustanovenia § 4 ods.1 písm. f/ zákona č. 514 /2003 Z.z., pričom samotná Generálna prokuratúra SR toto ani v konaní žiadnym spôsobom nenamietala. Podľa ustálenej Českej a Slovenskej judikatúry k zákonu č. 58 / 1969 a následne zákona č. 514/2003 Z.z. za nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu treba posudzovať prípady, kedy je trestné stíhanie vedené voči jednotlivcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia neskôr zastavené, alebo je obvinený spod obžaloby oslobodený. Jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu (porovnaj napríklad uznesenie NS SR zo dňa 18.08.2010 sp.zn. 4M Cdo/15/2009). V takomto prípade nezákonné uznesenie predstavuje uznesenie o vznesení obvinenia (v danom prípade v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) a rozhodnutie, ktorým bolo toto zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť je rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie proti obvinenému zastavené, alebo ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený. Najvyšší súd Českej republiky už vo svojom rozhodnutí sp.zn. 1Cz/6/90, ktoré bolo vydané v čase existujúcej spoločnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom zákonom č. 58/1969 Zb. účinným v SR do 30.06.2004 judikoval, že jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla ku vzniku škody. S ohľadom na ustanovenie § 4 Zákona č. 58/1969 Zb. (poznámka súdu - teraz § 6 ods.1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z.) je tento predpoklad splnený len vtedy, ak bolo príslušné rozhodnutie zrušené, či zmenené. K uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia preto dochádza a môže dochádzať spravidla v prípadoch, kedy rozhodnutie nebolo zrušené, ale trestné stíhanie príslušnej osoby bolo zastavené, alebo táto osoba bola oslobodená spod obžaloby. Pri zodpovedaní otázky, či zastavenie trestného stíhania, alebo oslobodenia spod obžaloby môže mať rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť uviedol, že je potrebné ju zodpovedať kladne. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, ako aj oslobodenie spod obžaloby aspoň ak k nemu došlo z určitých dôvodov. Uvedené opatrenia totiž znamenajú, že je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a teda, že koniec koncov proti nemu nemalo byť vznesené obvinenie. Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli z hľadiska ustanovenia § 4 Zákona č. 58/1969 Zb. (poznámka súdu - teraz § 6 ods.1 veta prvá Zákona č. 514/2003 Z.z.) rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia (obdobne judikoval NS SR v rozsudku sp.zn. 1Cdo/53/1993). Aj následnou judikatúrou Českých a Slovenských Najvyšších súdnych inštancií bol tento právny názor opakovane potvrdený, preto ho možno považovať za právne ustálený (viď napríklad rozsudok NS SR 1Cz/6/1990, rozsudok NS SR 1Cdo/53/93, uznesenie NS SR 4M Cdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010, uznesenie NS SR zo dňa 30.11.2009, sp.zn. 4Cdo/183/2009, nálezy Ústavného súdu ČR III. ÚS 2201/2010 zo dňa 11.04.2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.08.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.06.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2001, ako aj nález ÚS SR zo dňa 24.03.2011 sp.zn. II. ÚS 25/2011).

36. V predmetnom prípade mal súd z vykonaného dokazovania preukázané, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ PZ Zvolen zo dňa 29.05.2014 ČVS:ORP-177/ZV-ZV-2014 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Trestného zákona. Na základe uznesenia o vznesení obvinenia sa voči žalobcovi viedlo trestné stíhanie, v ktorom boli orgánmi činnými v trestnom konaní robené úkony smerujúce k objasneniu podozrenia voči žalobcovi zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a ktorým sa žalobca musel podrobiť. Trestné stíhanie na podklade uznesenia o vznesení obvinenia proti žalobcovi viedlo sa aj z dôvodu, že prokurátorka Okresnej prokuratúry vo Zvolene toto uznesenie potvrdila a ponechala v platnosti, keď zamietla sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Výsledkom úkonov vykonaných v rámci trestného stíhania po vznesení obvinenia bolo, že podozrenie voči žalobcovi sa nepotvrdilo a žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T 54/2014 - 391 zo dňa 07.05.2015 spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený a na základe odvolania Okresnej prokuratúry Zvolen Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp.zn. 2To/82/2015 zo dňa 10.11.2015 zrušil rozsudok prvostupňového súdu a rozhodujúc sám podľa § 322 ods.3 Trestného poriadku oslobodil žalobcu spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku.

37. Žalovaný v konaní namietal, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nezákonne vydané, lebo bolo vydané na základe dôkazov vykonaných v trestnom konaní do vznesenia obvinenia, odôvodňujúcich záver, že trestný čin spáchal žalobca; ďalej poukázali nato, že žalobca v trestnom konaní od počiatku tvrdil, že predmetný skutok nespáchal, pričom poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, z ktorého vyplynulo že skutok sa stal, ale žalobca konal v nutnej obrane a teda mali zato, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia bolo zákonné a žalobca nepreukázal nezákonnosť tohto rozhodnutia. V súvislosti s touto argumentáciou súd opätovne poukazuje na ustálenú judikatúru, ktorá vyslovila právny názor, že súd rozhodujúci o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť tohto rozhodnutia, ako rozhodnutia vydaného v inom konaní, ale aj s poukazom na ustanovenie § 193 C.s.p. je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.09.2005 sp.zn. 25Cdo/40/2005, rozsudok NS ČR zo dňa 30.08.2012 sp.zn. 29Cdo/2778/2010, rozsudok NS ČR zo dňa 24.07.2013 sp.zn. 30Cdo/443/2013). Prieskum zákonnosti je možný len v rámci inštančného prieskumu odvolacím, či dovolacím súdom a za podmienok stanovených zákonom o Ústavnom súde (porovnaj rozsudok NS ČR zo dňa 24.07.2013 sp.zn. 30Cdo/443/2013), preto majúc zato, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 2To/82/2015 zo dňa 10.11.2015 má rovnaký význam, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť a týmto rozhodnutím je súd viazaný, nemohol súd sám v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím opätovne posudzovať zákonnosť, resp. nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a to ani ako prejudiciálnu otázku tak, ako to svojou argumentáciou naznačoval žalovaný. Žalovaný sa vo svojom písomnom vyjadrení odvolával na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 13.11.2013 sp.zn. II. ÚS 163/2013 podľa ktorého skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania do štádia v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie, alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť zo spáchania určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb, ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu. Súd zdôrazňuje, že tento právny názor nie je v žiadnom prípade ustálený a podľa názoru súdu ho nemožno považovať za odklon od doterajšej ustálenej judikatúry už len z dôvodu, že sa Ústavný súd v náleze, v ktorom tento právny názor vyslovil nedostatočne resp. nijako nevysporiadal s dôvodmi a argumentmi vyplývajúcimi z opačnej judikatúry vyvíjajúcej sa v období minimálne 20-tich rokov. Ďalej ho podľa názoru súdu nemožno považovať za *ratio decidendi* predmetného nálezu (aj keď sa stal súčasťou vybranej právnej vety), nakoľko v ňom bola riešená iná právna otázka, a to otázka stretu uplatňovania nároku na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe, ako aj otázka premlčania nároku na náhradu škody. V predmetnom náleze navyše Ústavný súd poznamenal, že judikatúra Najvyššieho súdu SR podľa ktorej rovnaký význam (dôsledky), ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby neprešla testom ústavnosti. Je pritom zrejmé, že tomu tak nie je. Judikatúra najvyšších súdnych inštancií ČR a SR vrátane judikatúry Ústavného súdu ČR a SR vyvodila nárok na náhradu škody v takýchto prípadoch práve z ochrany práv a jednotlivca na súdnu ochranu zakotveného v Článku 36. ods.3 Listiny základných práv a slobôd, ktorá bola prijatá ako Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. a Článok 46. ods.3 Ústavy SR. Imanentnou súčasťou, ktorého je právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom a z princípu materiálneho právneho štátu uviedla, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková újma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi, fyzickej osobe bola odčinená. Právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby je potrebné hľadať nielen v ustanovení Článku 36. ods.3 Listiny, ale všeobecne v rovine predovšetkým v Článku 1. ods.1 Ústavy, teda v princípoch právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za materiálny právny štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie,

ktorým štátne orgány, alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je určite povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Inak povedané: ak má byť jednotlivec povinný sa obmedzujúcim úkonom trestného stíhania, či úkonom s ním vecne spojeným podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať záruka, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol podrobený. Pokiaľ by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takéto obmedzenia v rámci trestného stíhania znášať (viď napríklad rozsudok NS SR sp.zn. 1Cz/6/1990, rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/53/93, uznesenie NS SR sp.zn. 4M Cdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2010.

38. Súd zároveň v celom rozsahu poukazuje na názor Krajského súdu v Banskej Bystrici vyjadrení v rozsudku sp.zn. 13Co/935/2015 zo dňa 19.01.2016, ktorý predložil žalobca a ktorý bol doručený žalovanému.

39. Okresný súd ďalej poukazuje, že pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike, tak podľa názoru súdu sa toto rozhodnutie týka úplne inej problematiky súvisiacej s prepadnutím majetku ako peňažnej záruky za väzbu a z tohto rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ svojim konaním trestné konanie skutočne skomplikoval a prepadnutie záruky si zavinil sám, čo nie je náš prípad a preto súd na toto rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva nemohol prihliadať. Tak isto, pokiaľ žalovaný poukazoval na rozsudky Okresného súdu Bratislava I. a Okresného súdu Banská Bystrica, tak súdu sa nepodarilo zistiť, či tieto rozsudky sú právoplatné a žalovaný ich súdu nepredložil s tým, že súd zistil, že predmetné rozsudky v čase vyhlásenia rozhodnutia sa nenachádzali v internetovej báze Ministerstva spravodlivosti SR a teda súd sa s nimi nemohol oboznámiť. Z týchto dôvodov nemohol súd prihliadať ani na tieto rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalovaný.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd zato, že uznesenie o vznesení obvinenia v danom prípade v spojení s uznesením Okresného prokurátora o zamietnutí sťažnosti žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení trestného stíhania na podklade ktorého sa začalo viesť a pokračovalo trestné konanie konkrétne voči žalobcovi s tým, že žalobca bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 2To/82/2015 zo dňa 10.11.2015 spod obžaloby oslobodený sú nezákonnými uzneseniami na podklade ktorých možno konštatovať, že štátu vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi škodu, ktorá mu preukázateľne vznikla v príčinnej súvislosti s nimi. Za škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami je potrebné považovať majetkovú ujmu, ktorá žalobcovi vznikla v trestnom konaní proti nemu vedenom, alebo v súvislosti s ním a to už od vykonateľnosti uznesenia o vznesení obvinenia s poukazom na § 6 ods.3 Zákona č. 514/2003 Z.z. až do právoplatnosti rozsudku o oslobodení spod obžaloby. V zmysle § 17 ods.1 Zákona č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za takúto škodu je v zmysle § 18 ods.1 potrebné považovať aj účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané. Žalobca preukázal, že mu v trestnom konaní proti nemu vedenom vznikli trovy na jeho obhajobu zvolením si obhajcov v ním uvádzanej výške 1.970,45 €, pričom tieto trovy pozostávajú z trov obhajoby u právneho zástupcu JUDr. B. K. vo výške 591,46 €, z trov obhajoby u zvolenej zástupkyne JUDr. Martiny Mészáros Bariakovej vo výške 1.090,99 € ako aj nákladov na vyhotovenie znaleckého posudku č.5/2014 znalkyňou O.. M. C. vo výške 288,- € keďže tento znalecký posudok bol použitý v predmetnom trestnom konaní na obranu žalobcu.

41. Súd preskúmal trovy žalobcu v predmetnom trestnom konaní s tým, že samotný žalovaný tieto trovy a ich výšku nenamietal a zistil, že ich výška bola právnymi zástupcami žalobcu správne uplatnená a mal zato, že tieto trovy boli účelne vynaložené. Preto, keďže boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie náhrady škody žalobcovi v ním uplatnenej výške a to existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a žalobca preukázal, že mu škoda takto vznikla vo výške, v ktorej si ju uplatnil, súd jeho žalobnému návrhu vo vzťahu k uplatnenej istine vyhovel.

42. V zmysle § 16 ods.4 Zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods.1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 v účinnom znení súd žalobcovi priznal úrok z omeškania z dlžnej sumy priznanej titulom náhrady škody vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu a to vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 24.05.2016 do zaplatenia, čo je nasledujúci deň kedy bolo žalobcovi doručené oznámenie žalovaného, že neuspokojí nárok na náhradu škody.

43. Z vyššie citovaných ustanovení, a to : § 18 ods.1 a ods.3 Zákona č. 514/2003 vyplýva, že náhrada škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zahŕňa aj náhradu trov konania (vrátane trov právneho zastúpenia vo výške stanovenej osobitným predpisom), ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, alebo došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Odsek 3 § 18 len upresňuje odsek 1 v tom, že súčasťou týchto trov nie sú náklady spojené na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, čo však samo o sebe ešte neznamená, že na ich náhradu nemá poškodený nárok. Zákon č. 514/2003 Z.z. otázku úhrady nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku výslovne neupravuje, preto je potrebné v tomto smere subsidiárne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 121 ods.3 OZ). Z tohto hľadiska pre posúdenie nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody prichádza do úvahy použitie ustanovenia § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka. Náklady, ktoré mu vzniknú v súvislosti s jej uplatnením preto tvoria príslušenstvo tejto pohľadávky. Právoplatnosťou rozsudku o oslobodení žalobcu spod obžaloby teda žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody podľa § 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím. Z tohto dôvodu súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie sumy 107,89 € na bankový účet právneho zástupcu žalobcu, nakoľko táto suma predstavuje náklady, ktoré žalobca vynaložil na uplatnenie tohto práva. Tieto náklady majú povahu príslušenstva pohľadávky. Inak povedané, náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú príslušenstvom tohto nároku (viď v tomto smere rozsudok NS SR z 30.03.1999 sp.zn. 2Cdo/7/99). Suma 107,89 € je určená v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. a predstavuje jeden úkon právnej služby vypočítaný z tarifnej hodnoty uplatňovanej pohľadávky, t.j. zo sumy 1.970,45 €. Výška jedného úkonu právnej služby je teda 81,33 € + 8,58 € režijný paušál + 20 % DPH. Z týchto dôvodov súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie príslušenstva pohľadávky vo výške 107,89 €.

44. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa § 255 ods.1 C.s.p. a keďže žalobca bol v celom rozsahu úspešný, rozhodol súd tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

45. Podľa § 262 ods.2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne, v dvoch vyhotoveniach (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolať môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolať len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolať dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a/ sa týkajú procesných podmienok,

b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).